

GARKALNES NOVADA VĒSTIS

AMATNIEKI • BALTEZERS • BERĢI • BUKULTI • GARKALNE • LANGSTIŅI • MAKSTENIEKI
PRIEDKALNE • PRIEŽLEJAS • SKUĶĪŠI • SUNĪŠI • SUŽI • UPESCIEMS • ZIEMEĻNIEKI

Nr. 156 • AUGUSTS 2015 • WWW.GARKALNE.LV

GARKALNES NOVADA DOMES INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

„Saules bērni” Deju svētkos

XI Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki bija viens no tiem notikumiem, kuru šajā vasarā nedrīkstēja palaist garām. Piecus gadus mūsu deju kolektīvs pavadījis, dejojot un gaidot šos svētkus, lai mēs atkal varētu atgriezties Daugavas stadionā. Priecē, ka uz svētkiem tika visas Garkalnes skolas tautas deju kolektīva “Saules bērni” grupas - pirmsskola, 1.-2.kl., 3.-4.kl. un 7.-9.kl.

Skolā deju svētku gaisotne tika ienesta jau iepriekšējā nedēļā, kad visi kolektīvi cītīgi nāca uz mēģinājumiem, lai atcerētos dejas, iemācītos deju rakstus, kuri jāveido uz laukuma, un saņemtu jaunus mēģinājumu tērpus.

Mēģinājumi mūsu dejotājiem Daugavas stadionā sākas otrdien. Jau 6:45 pirmais autobuss, pilns ar mazajiem dejotājiem, izbrauca no Garkalnes. Par mums, lielajiem, gan svētku rīkotāji pirmajā dienā bija apžēlojušies un pirmo mēģinājumu ielikuši tikai plkst.12:00. Kad aizbraucām uz stadionu, visos laukumos mēģinājumi jau ritēja pilnā sparā. Ātri atradām savu laukumu, izvēlējamies nometnes vietu, kur nolikt mantas, un devāmies meklēt savu vietu laukumā. Tā kā mūsu deju skolotāja Arta Slica nespēja vienlaicīgi būt pie visiem vadītājiem kolektīviem, kuri bija uz laukuma, par mūsu horeogrāfisko koordinatoru ar deju zīmējumiem rokās kļuva skolotāja Daina. Pelnītā atpūtā devāmies pēc trijiem, kad bijām uz laukuma izmēģinājuši visas savas svētkos dejojamas dejas - “Zagliņu”, “Man košas bantes, man košas lentes” un “ Ābrama polku”. Tā kā nākamais mēģinājums sākās tikai astoņos vakarā, pēc Berģu skolā paēstām pusdienām, devāmies atpūsties pie Langstiņu ezera. Pēc vakara mēģinājuma piekusuši atgriezāmies mājās, lai jau nākamajā rīta plkst. 6:45 kāptu autobusā un atgrieztos mēģinājumu laukumā.

Arī otro dienu pavadījām laukumos mēģinot, bet tas, mūsaprāt, nebija galve-

nais dienas notikums - mums bija iespēja vakaru pavadīt 11.novembra krastmalā kopā ar tūkstošiem dejotāju un dziedātāju svētku atklāšanas pasākumā. Lielāko sajūsmu izraisīja R.Kaupers ar “Manu dziesmu” un salūts pasākuma noslēgumā. Krastmalā paspējam arī nosvinēt dzimšanas dienu mūsu kolektīva dalībnieci Zanei. Kopīgā apsveikuma dziesmā vienojās ne tikai mūsu kolektīvs, bet arī visi blakusesošie jaunieši. Mājās atgriezāmies ap pusnakti - noguruši, bet laimīgi un beidzot ar svētku sajūtu sirdīs.

Trešo mēģinājumu dienu mēs pavadījām Centrālajā arēnā. Tā kā fināla mēģinājums notika no 9:00-12:00, mēs kārtīgi varējām izbaudīt siltos saules starus. Jautrus brīžus sagādāja caurlaides mēģinājums, jo brīdī, kad mēs devāmies stāties uz iznācienu, jau tā lielo haosu, kas risinājas aizkulisēs, nolēma pavadīt stipras lietusgāzes un vējš. Uz vakara ģenerālmēģinājumu devāmies visi kolektīvi kopā. Par bāzes vietu izvēlējamies 1. laukumu, kur uz ekrāna varējām vērot koncertu. Skatoties 1.-2. kl. dejas, varējām pamanīt arī “Saules bērnu” dejotāju tuvplānus, jo viņi, kā jau Laureātu pakāpes ieguvēji, dejoja pirmajās rindās.

Piektiena un sestdienas pagāja līdzīgā gaisotnē, jo šīs bija koncertu dienas. Koncerti tika aizvadīti ar nepārspējamām emocijām un prieku. Pēdējā koncertā vārdi tika dziedāti līdz gandrīz visām dziesmām, aizkulisēs lēkti deju soļi un plaukstas sistas kopā ar dejotājiem, kas uz skatuves. Piedzīvojām arī neaizmirstamus brīžus pēc koncerta ballītēs, kas notika turpat uz laukuma. Tur jau bija tas lielākais prieks- dejot kopā ar tūkstošiem citu dejotāju, skriet virtenēs, lēkt apļos ar pilnīgi nepazīstamiem cilvēkiem, bet iegūt sajūtu, ka viņi ir tava kolektīva biedri un seni draugi. Pēc pēdējā koncerta apsveicām un samīļojām savu skolotāju Artu un devāmies atpakaļ uz Centrālo arēnu vēl

turpinājums 2. lpp.

Aicinām iedzīvotājus deklarēties Garkalnes novadā!

Garkalnes novada pašvaldība ir izstrādājusi saistošo noteikumu projektu “Par nekustamā īpašuma nodokļa apmēru Garkalnes novadā 2016. gadā”.

Paredzēts samazināt nekustamā īpašuma nodokļa likmi zemei, kas pieder Garkalnes novadā deklarētām personām. Nodokļa likme zemei sastādīs 0,5% no īpašuma kadastrālās vērtības. Savukārt, nedeklarēto personu nekustamā īpašuma nodokļa likme zemei sastādīs 1,5% no īpašuma kadastrālās vērtības.

Tāpat tiks paredzēta nodokļa atlaide dzīvojamām mājām vai dzīvokļiem, ja tajā ir deklarēti bērni: 1 bērns - 25%, 2 bērni - 50%, 3 un vairāk - 75%.

pēdējo reizi izbaudīt skolēnu deju svētku gaisotni. Vienmēr laukumu pametām gandrīz pēdējie, un katru reizi dziedot dziesmas.

Nākamais rīts, kā jau visiem svētku dalībniekiem, pienāca ar pārsteigumu par atcelto gājienu. Tomēr 8:45 visi jau bija pie skolas ar ziedu pušķiem rokās un meitenes ar vainagiem galvā, gatavi doties gājienu cauri Rīgai. Gājiens pulcēja ļoti daudz cilvēku - gan deju deju, gan skatītāju -, un mēs roku rokā, sākot ar „Pasaciņu” un mazajiem pirmsskolēniem līdz pat

lielajiem deju deju skolotājām, skolas direktoru un pagasta pārstāvjiem – lepnī soļojām zem novada un skolas karogiem. Visu ceļu no Rātslaukuma līdz Dailes teātrim pavadījām, uzgavilēdami dažādiem uzsaucieniem par Garkalni. Paldies vecākiem, kuri atbalstīja, un Jānim Tarandam, kurš nepagura un visu gājienu skrēja līdz, mūs atbalstīdams! Pie Dailes teātra notika fotografēšanās, un pēc tam visi kolektīvi devās uz Bergu skolu, lai kopā nosvinētu svētku noslēgumu. Pie skolas pateicībā par garšīgo ēdināšanu tika no-dejots koncerts pavāritēm. Pēc tam tika baudītas svētku pusdienas.

Liels paldies lieliskajām deju skolotājām - Montai Vanderei un Artai Slicai, kuras mūs, Garkalnes skolas deju deju, sagatavoja šiem svētkiem! Paldies skolotājām, kuras visu laiku bija kopā ar mums un parūpējās, lai svētku laikā mēs būtu siltumā, paēduši un laikā nokļūtu savās vietās! Paldies autobusu šoferiem, kuri nenogurstoši mūs vadāja visas nedēļas garumā! Paldies SIA „Līce”, Rolandam Zujevičam, pavāritēm un visiem tiem cilvēkiem, kuri parūpējās, lai svētkos mūsu vēderi būtu pilni un mēs varētu tikt pie siltām maltītēm! Ja citi kolektīvi žēlojas par ēdinā-

šanu, tad mēs ar lepnumu varējām teikt, ka mums nu gan nekā netrūkst un viss ir ļoti garšīgs! (Īpaša uzslava par tēju, kura tika atvesta uz Daugavas stadionu lietainajā dienā!) Paldies mūsu novada svētku koordinatorei Madarai Krievai, kura parūpējās, lai mēs visur būtu un mums nekā netrūktu! Paldies visiem burvīgajiem deju deju deju un vecākiem, un visiem, visiem, kuri rūpējās, lai šie svētki mums būtu neaizmirstami!

Renāte Grudule,

Garkalnes MVV tautas deju kolektīva
”Saules bērni” 7.-9. kl. grupas vārdā

Ir uzsākti veloceļa Berģi – Upesciems – Langstiņi satiksmes drošības uzlabošanas darbi

Novada ļaudis būs ievērojuši, ka uz veloceļa Berģi – Upesciems – Langstiņi ir sākuši rosīties celtnieki. Tam par iemeslu ir tas, ka veloceļiņš, kas mums godam jau ir kalpojis 3 gadus, dažos aspektos neatbilst satiksmes drošības prasībām. Uz doto brīdi ir divas galvenās problēmas:

1. Nav atrisināts drošs Upesciema ielas un autoceļa A4 (apvedceļš) šķērsojums;
2. Nav visā garumā veloceļiņš norobežots no braucamās daļas.

Ir vēl daži sīkumi, bet būtiskākās ir divas iepriekš minētās neatbilstības satiksmes drošības prasībām.

Kas tad tiks paveikts tuvākajā laikā?

1. Upesciema ielas un A4 veloceļa šķērsojumā tiks veikta pārbūve. Veloceliņš virzienā no A4 uz Upesciema aptuveni 150 m garumā tiks pārcelts no vienas ielas puses uz otru, attiecīgi veloceļiņš šķērsos Upesciema ielu aptuveni 150 m no A4. Veloceliņa šķērsojums ar A4 ar regulējamu luksofora sekcijas palīdzību būs Upesciema ielas kreisajā pusē, virzienā ja mēs braucam no Berģiem uz Upesciema. Rekonstruējamajā posmā atrodas arī 2 autobusa pieturas. Rekonstrukcijas gaitā tās tiks nedaudz pārceltas Upesciema virzienā un attiecīgi izbūvētas ar „kabatām” (tā lai autobusi apstātos pieturā netraucētu citiem satiksmes dalībniekiem) un paviljoniem pasažieriem.

2. Visā veloceļa garumā, vietās, kur tas nav nodalīts no braucamās daļas tiks veikti sekojoši uzlabojumi:

- Ārpus apdzīvotām vietām veloceļiņš no braucamās daļas tiks atdalīts ar metāla ceļa barjerām;
- Apdzīvoto vietu teritorijās veloceļiņš no braucamās daļas tiks atdalīts ar sarkanām plastmasas atstarojošiem stabiņiem. Esošās metāla cauruļu U profila barjeras arī tiks aizstātas ar šiem plastmasas stabiņiem.

Cerams, ka būvniekiem darbi veiksies raiti, un līdz septembrim visi nepieciešamie uzlabojumi būs veikti un veloceļiņš atbildīs visām drošības prasībām.

Tiek strādāts arī pie veloceļa tālākās attīstības. Ir izstrādāts tehniskais projekts veloceļa savienojumam no Vidzemes šosejas un Langstiņu ceļa krustojuma caur gājēju tuneli, ko pašreiz rekonstruē VAS Latvijas valsts ceļi, līdz veloceļam pie Tallinas pagrieziena. Par šī posma būvniecību novada deputātiem būs jālemj gatavojot nākamā gada budžetu. Varētu būt problēmas, jo ja palielinās atskaitījums, kas jāveic novadam Izlīdzināšanas fondā, tad daudzi labi projekti tā arī var palikt tikai uz papīra.

Gundars Krievs

Tuvojas noslēgumam Meliorācijas sistēmas (Kodes grāvis) rekonstrukcijas darbi Garkalnes un Ādažu pašvaldībās

Šī gada pavasarī, pēc iepirkuma procedūras, kurā uzvarēja SIA „Valkas Meliorācija”, tika uzsākti Kodes grāvja rekonstrukcijas darbi. Šodien mēs jau varam redzēt, ka darbi tuvojas noslēgumam.

Projekts tika uzsākts 2013.gadā. Tika piesaistīts Eiropas lauksaimniecības fonds lauku attīstībai līdzfinansējums 80% apmērā no attiecināmām izmaksām. Projektu sagatavojām kopīgi ar Ādažu novada domi, jo Kodes grāvis 3,5 km kopgarumā atrodas abu novadu teritorijās.

Projekta realizācijas gaitā ar vislielākajām grūtībām un problēmām saskārāmies Tehniskā projekta izstrādes stadijā. Tam par iemeslu bija tas, ka grāvis šķērso SIA „Rīgas ūdens” stingrā režīma aizsargjoslu un daži ierēdņi uzskatīja, ka tur neko nedrīkst darīt, pat uzturēt esošo meliorācijas sistēmu. Bet kā jau minēju, tad ar kopīgiem spēkiem visi birokrātiskie šķēršļi ir pārvarēti un pavisam drīz jau varēsim griezt lentīti un dzert šampanieti.

Kodes grāvim ir liela nozīme virsūdeņu novadīšanā uz Gauju. Pirms rekonstrukcijas Kodes grāvis, kas sākas pie mūsu Garkalnes ciema Kodes un beidzas pie Ādažu novada Piparu ceļa bija faktiski aizaudzis un nefunkcionēja. Tagad grāvis padziļināts (vidējais dziļums 2,5m) un ir rekonstruētas caurtekas. Pēc brūnā ūdens straumes, kas plūst arī no mūsu novada purvainajiem mežiem var secināt, ka projekta mērķis ir sasniegts – ievērojamas teritorijas Ādažu un Garkalnes novados ir paglābtas no tālākas pārpurvošanās.

Gundars Krievs, Projektu un attīstības daļas vadītājs

**GARKALNES
NOVADA
VĒSTIS**

Izdevējs: **Garkalnes novada Dome**, Brīvības gatve 455, Rīga LV-1024.
Tālrunis 6780 0918; fakss 6799 4414, dome@garkalne.lv
Iznāk kopš 1995. gada decembra. Reģistrācijas Nr. 000701882.
Tipogrāfija "Veiters", tirāža 4000 eksemplāru. Iznāk reizi mēnesī.
Izdevumu apmaksā Garkalnes novada Dome.

Materiālus publicēšanai sagatavojis Domes Sabiedrisko attiecību daļas vadītājs Mārcis Bauze-Krastiņš (2617 7087, gnv@garkalne.lv).
Informāciju, ieteikumus, interesantas materiālu tēmas lūdzam sūtīt uz e-pastu vai iesniegt Domē līdz mēneša 15. datumam.

Laikrakstu Garkalnes novadā izplata kurjeri:

Jānis (2975 5349): Amatnieki, Sunīši, Upesciems (Ziedu ielas, Dārzniecības iela, Karpu iela, Smenas rajons) Berģi, Bucīši, Bītes, Pleskavas Šoseja ap Depo, Suži, Priedkalne, Bukulti, Alderi, Baltezers, Priēžlejas.

Dagmāra (29578955): Langstiņi, Ziemeļnieki, Padebeši, Garā jūdze, Dumbrāji, Upesciems (līdz Ziedu 15), Makstenieki, Zaķumuīža, Skuķīši, Garkalne, Remberģi, Stacija Krievupe, Remberģi, Ciruļiši.

Izdevējs neatbild par autor darbu saturu. Pārpublicēšanas gadījumā atsauce obligāta.

Hokeja bacilis Berģos

Dzīvē viss mainās – reizēm strauji un negaidīti. Mēs esam spiesti šai dzīves loģikai pielāgoties.

Te būs runa par iepriekšējo gadu simtu – tā tad par lietām, kas pieder vēsturei, bet reizē ir arī aizsākums nākotnei. Tā bija jānotiek, jo sešdesmito gadu sākumā rūpnīca VEF strauji attīstījās un tās teritorijas bija nepieciešams paplašināt. Tā no pilsētas kartes izzuda Skanģaļu iela, Braslas iela, Tinūžu iela un Bērzaunes ielas sākuma posms. Teritorijas paplašināšanas rezultātā 32 māju privātpašniekiem bija jāmeklē jauna dzīvesvieta. Rakstu to, jo tas skāra arī mūsu ģimeni un Tinūžu ielas 4 īpašnieku, bijušo Rīgas "Dinamo" un "Daugava" uzbrucēju Elmāru Bauri, kurš pēc dabas darbīgs, jo izaudzis strādīgā ģimenē, sportisks, neatlaidīgs un apsviedīgs, daudz neskuma, bet jau 1963. gadā kļuva par īpašnieku zemes gabalam Berģos, toreizējā Birzes ielā 26, kur ķērās mējas būvniecības un iekārtoja dārzu ar vairākām siltumnīcām. Par viņa iepriekšējo pieredzi dārzkopībā būtu daudz kas stāstāms. Zinu, jo es viņu iepazīnu gandrīz tūlīt pēc kara. Viņa loma manā dzīvē ir pietiekami nozīmīga, ko arī esmu iecerējis aprakstīt savā grāmatā. Taču galvenais nebūs dārzkopība, bet gan citus īpašas, tikai viņam raksturīgas lietas, par kurām, es domāju, ir vērts parunāt plašāk.

Elmārs Bauris pēc dabas, ne tikai sportiski darbīgs, bet arī izteikti egoistiski patmīlīgs. Viņš vienmēr gribēja soļot pirmajās rindās. Kaut arī runāja par visiem visskaļāk un visvairāk, tomēr pārsteidza ar savu nesavtīgo darbīgumu. Jau nodzīvotā mūža garumā, viņam tajā laikā bija jau pāri četrdesmit dzīves pieredzes bija sakrāts pietiekami. Bija padzīvots gan pirmskara Latvijā, pārļauts karš, nekarojot ne pie vieniem, ne pie otriem. Tika stādīti gurķi un redīsi ne tikai tēva dārzniecībā Cēsu ielā, pasēdēts Stabu ielas pagrabā, pabūts arī izsūtījumā. Baura kungs izcietā sodu Leņģingradas pievārtē par izvairīšanos no karošanas, bet vienmēr tika uz kājām.

Jaunībā perfekti apgūtā slidot prasme palīdzēja viņam kļūt par virtuozāko slidotāju hokejistu starpā (iesaukts par „balerīnu”) un par daudzu gadu rezultatīvāko meistarkomandas hokejistu. Iegūtās iemaņas, sasniegtie rezultāti un apgūtās zināšanas viņam ļāva pamatot sevi uzskatīt par zvaigzni. „Esmu zvaigzne. Tikai nepakļaujos nevienam. Tāds mans raksturs,” viņš pats mīlēja sevi godāt. Kara laikā iegūtā pieredze, ierīkojot slidotavu tēva dārzniecībā Cēsu ielā 3, vēlāk izrādījies noderīga, darbojoties "Dinamo" stadionā ledus saimniecībā, kā arī vēlāk ķeroties pie VEF stadiona iekārtošanas. Tur tapuši laukumi visām sporta spēlēm – ziemā slidotava un hokeja laukums, bet vasarā "spīdveja" trase un "motobola" laukums. Tas viss vēl atmiņā tiem, kas tajā laikā dzīvoja pie VEF vai Teikas. Tagad tur slejas LMT, bet toreiz tas bija sporta centrs visiem. Zināšanas netika taupītas, bet nodotas jaunajai paaudzei. Izrādījās, ka viņam piemita lieliskas spējas organizēt un sapulcināt ap sevi bērnus un jaunatni. Viņš labi sevi parādīja kā bērnu un jaunatnes hokeja treneris. Tas viss līdz laikam pirms VEF paplašināšanās.

Berģos notika nākamais etaps viņa un ciemata biogrāfijā, jo tikai viņam varēja ienākt prātā te taisīt hokeja laukumu. Tā četrdesmit piecu gadu vecumā Elmārs kopā ar sievu Emīliju un bērniem, Raimi un Maiju, spēra savu nākamo dzīves sešpadsmit gadu platu soli Berģos. Savam bērniņas draugam Raimim es vairs neko pajautāt nevaru, bet Elmāra meita Maija no sava astoņus gadu vecuma atceras to, kā kļūdusi Berģu pakalnā, draugus meklējot. Dzīvošana sākumā bijusi pagaidu mājā, tā pat kā visiem, līdz tika pie kārtīga jumta virs galvas un sava kakta. Toties Elmāra horizonti bija daudz plašāki: Viņš hokeju spēlēt beidzis, sportot nepārstāja un aktīvi iesaistījās tenisa spēlē, aizspēlējoties pat līdz 4. vietai republikā. Tas viss notika paralēli būvdarbiem, akordeona spēlei un gribai pulcināt ap sevi Berģu un Juglas zēnus. Doma bija skaidra: "Lai zēni nenodarbojas ar muļķībām, jātaisa hokeja laukums. Labāk lai slido un mācās hokeju spēlēt".

Maija atceras, kā puikas strādājuši, taisījuši laukumu un zāģējuši dēļus bortiem. Visi aizrautīgi nēmušies. Veidojās arī sadarbība ar

skolu Juglā, no kurienes nāca daļa puiku.

Dzīve iekārtota tā, ka daudzas lietas saistās viena ar otru. Iespējams, nebūtu šī raksta, ja liktenis mani neienestu šajā Pierīgas novadā pie Lielā Baltezera. Iespējams, ka ja liktenis nebūtu atvedis Elmāru Bauri uz Berģiem, šodien ciemā nebūtu pamata lepoties ar savus pirmos soļus uz ledus spēļu, bet šodien par izaugušo un lielisko hokejistu kļuvošu Kasparu Daugaviņu. Latvijas pieaugušo izlases kapteini, Maskavas "Dinamo" vadošo uzbrucēju, jo tajā laikā, varbūt nedaudz vēlāk, uz pastāvīgu dzīvi no Jelgavas pārcēlās Miķeļa Daugaviņa ģimene ar piecus gadus veco dēlu Armandu. Pirmās vasaras Armands pavadīja Berģos, vēlāk Upesciema pamatskolā, bet apkārt lieliskā daba un iespēja nodarboties ar ko sirds vēlas. Armands izvēlējās sportot pēc pilnas programmas: ziemā uz slidām vai slēpēm, vasarā spēlēt bumbu, braukt ar riteni un protams peldēt. Vai nav lieliski?

Saknes ir Berģos, tas nu ir skaidrs. Kā tas ir sācies? Par to lai atceras tie, kas bija klāt. Vai Elmārs Bauris šajā Pierīgas klusajā rajonā būs iesējis hokeja bacili? Visam kaut kur ir sākums. Protams, toreiz bija arī tādi, kuri uz notiekošo raudzījās vienaldzīgi. Dzīvodams Berģos, Bauris vadīja VEF hokeja sekciju, iesaistīdams tajā arī Berģu puikas. Doma, kuru aizsāka Elmārs, pamazām tinās kamolā: laukums, borti, ledus, apgaismojums, sadarbība ar Juglas 44. astoņgadīgo skolu un 78. namu pārvaldi. Soli pa soli un skat, jau komanda, kura 1966. gadā izcīnīja 1. vietu republikas turnīrā "Zelta ripa", kā arī tiesības piedalīties fināla turnīrā Maskavā, kur izpelnījās „ ļoti simpātiskas, disciplinētas un labi audzinātas komandas” slavu. Tas bija Elmāra Baura un Berģu zēnu pirmais solis hokejā. Bauris kļuva par kluba „Zelta ripa” prezidentu. Kamols turpināja ripot. Paralēli viņš turpināja darboties arī Rīgas pilsētas mērogā, organizējot bērnu atlasī nodarbībām, "Dinamo" sagatavošanas grupām. Viņš izcēlās ar savām organizatora dotībām. Ar viņa pirmie audzinātie "Zelta ripas" čempioni turpināja spert savus patstāvīgos soļus hokejā. Valērijs Knirks Baura vadībā spēlēja VEF jauniešu komandā, pēcāk iekļuva RVR sporta skolā, kur kļuva par stabilu "Latvijas Bērza" meistarkomandas spēlētāju. Un kaut arī slidotācis tikai piecpadsmit gadu vecumā, viņš četrus gadus vēlāk tiek uzaicināts izmēģināt spēkus Rīgas "Dinamo", kuru tolaik trenēja Viktors Tihonovs. Līdzīgu attīstības ceļu izgāja Vladimirs Mandriks un Oļegs Ankudinovs. Bet ir vēl virkne citu, kuri droši vien kļuva par strādīgiem, labiem puīšiem, jo sava ceļa sākumā Bauris viņus mācīja ne tikai ripu dzenāt, bet arī kārtīgi pastrādāt. Meita Maija atceras, kā viņš kopā ar puikām regulāri apstaigāja apkārtni, lasīdams visādu dražu un atkritumus un mācīdams mīlēt un cienīt dabu, godāt tīrību un sakoptību – lietas, kas reizēm piemirstas. Tāds bija sākums, un, laikam, pareizs, jo hokeja dzīve Berģos bija iegājusi savās slīdēs. Arī apkārtnes bērni sāka labāk izprast dzīvi. Izrādās sēkla iesēta auglīgā vidē. Biju norunājis tikties ar Armandu, lai man parādītu vietu, kur aizsākās hokeja dzīve Berģos. Mēs tikāmies skaisti iekārtotā savrupmājā Pierīgas sakoptajā un privātpašnieku iecienītajā, tagad jau Garkalnes novada, klusajā vietā. Mēs aprunājāmies par laiku pirms 40 gadiem un devāmies uz vietu, kuru toreiz Bauris izvēlējies par atbilstošu savai iecerei. Uzbūvētā māja ar 26. numuru pakalnā stāv vēl šodien, taču vietu, kurā kādreiz tika kārts Berģu hokeja šūpulis, var parādīt tikai zinātnis. Es apstājos pie celma ceļa malā. Varbūt pie viena no tiem, uz kura augusi priede, sazāģēta dēļos bortiem. Celms ērts un acīmredzot iemīļots, jo zeme ap to nomīdīta. Tikai blakus zālē pāris desmitu tukšu divlīdru alus pudeļu, kas liecina, ka dzīve turpinās. Armands apstiprina, ka 1979. gadā pēc Baura mājas pārdošanas un aizbraukšanas apstājās tā dzīvē, kuru vairāk kā 15 gadus, nežēlojot pūles, kopa Elmārs. Uz vietu, kur dzīvība pulsēja no agra rīta līdz tumsai, pat vēl vēlāk divu priedēs piestiprināto prožektoru gaismā, kad jau bija pienācis laiks doties mājup, lai rīt atkal būtu klāt gan lieli, gan mazi. Tā bija vieta, kur mierā nestāvēja nekas, jo katrs zināja, kāpēc šurp bija nācis. Par ledus liešanu rūpējās pats Elmārs. Viņš to darīja vakaros, stiepjot šļūtenes no mājas, kas atradās vairāk kā simts metru augšup pakalnā. Sniega tīrīšana bija katra kalībnieka svēts pienākums. Visus vienoja kopīgs darbs un

2012. gada Jāni. Bauris 3. no kreisās

Baura trenēto Juglas un Berģu hokejistu uzvara "Zelta ripa 1976"

Elmāra Baura Berģos audzinātie hokejisti

kopīga spēlēšana. Process bija sācies un nebija apstādināms. Par šīs sportiskās dzīves izpratni Armandam savs viedoklis: toreiz tā bija dzīves norma, jo visās teritorijās tika rastas vietas, kur varēja spēlēt futbolu un volejbolu vasarā, slidot uz ezera vai spēlēt hokeju pie Baura, vai braukt ar slēpēm pa Berģu pakalniem ziemā. Tas viss vienoja apkārtnējo jaunatni. Vēl svarīgi bija tas, ka piedalījās arī vecāki. Vienkārsī lieliski bija spēlēt vienā komandā ar tēvu un brāli pret kaimiņu ielas ģimeni. Varbūt tur dēla dvēselē iekrita sportiskā dzirkstele.

Es prasīju: "kā Kaspars nonāca uz šī ceļa?" Brīdi aizdomājās Armands stāstīja, ka par hokeju interese bijusi vienmēr – tika apmeklēta Rīgas sporta pils, skatoties „Dinamo” spēles, gan sekots televīzijā, taču īpaši nekas uzspiests netika. Par izvēli atbilde ir vienkārša, bet pareiza: visu pats. Protams, piemērs bijis spilgts – Sandis Ozoliņš. Bet pārējo pats! Jāpiemin, ka daudz laika tika pavadīts uz vecētva Miķeļa Daugaviņa piemājas dīķa, kurš bija pietiekami liels, lai izslīdotos un mācītos savaldīt ripu kopā ar apkārtnes puikām. Redzot, ka Kaspars patīk un izdodas, tika uzsāktas regulāras nodarbības. Pirmie treneri Ojārs Rode un vēlāk Vladimirs Bistrovs viņam mācīja nākamos soļus. Tas gan cits stāsts, jo hokeja bacili Berģos atnesa Elmārs Bauris. Tālāk sportisko dzirkstelīti savā dēlā Armandā bija iededzis Miķelis Daugaviņš, bet ābolītis no Armandā Berģu ābeles izrādās varens padevies. Vide veido cilvēku, bet kādam jau ir jāveido vide, jo nekas jau pats no sevis nesākās!

Stāvot uz teju pamanāmas taciņas starp krietni saaugušajiem kokiem un krūmiem, kļūst skumji, jo tas, kas šeit kādreiz ir bijis, ir miris, un apliecina tikai to, ka visa pamatā ir cilvēks, kurš veido vidi, lai citi varētu sasniegt to, par ko sapņo. Kaut tādu cilvēku šodien būtu vai-

rāk! Bet priecē tas, ka dzīve neapstājas, iet uz priekšu, mūs paceldama citā kvalitātē. Te ir noslēgums stāstam par laiku, kas bijis, un vieta pārdomām par to, kas būs.

No Upesciema kā dabas bērns nāk Miks Indrašs. Bacilis jau, protams, nebūs Baura atnests, bet gan hokeja slimības pārņemtās Latvijas teritorijas iespaidots.

Veidosim vidi, tad arī sportisku dabas bērnu būs vairāk. Varam tikai priecāties, ka novada vadība ir pareizo cilvēku rokās. Viņi par to rūpējas plašā frontē. Hokejs ir tikai neliela daļiņa no visu plašo iespēju klāsta. Arī citos sporta veidos sastopami sporta slimību pārņēstāji – viņi ir tepat ap mums, nepieciešams tos saskatīt un atbalstīt. Tas viss ir apsveicami! Paldies visiem šādi domājošiem.

Ir nācies dzirdēt, ka kaut kur Arturam Irbem ir bijis rezervēts zemesgabals. It kā Ādažos un Carnikavā jautājumu par mākslīgo ledu kustina pietiekami nopietni. Varbūt no Baura Berģu hokeja laukuma līdz kaut kam vairāk pat simts gadi nepaies?

Nobeigumā varu pateikt, ka Latvijas hokeja vēstures lieciniekam Ilmāram Baurim, Berģu hokeja šūpuļa radītājam, šogad 30. septembrī apritēs pilni 97 gadi, bet no sevis vēlos pateikties Garkalnes novada vadībai par izpratni un atbalstu Latvijas hokeja veterāniem un izteikt cieņu par novada atbalstu sportam.

Ar pateicību Garkalnes novada Domei un tās vadībai pievienoju bildes, kuras apliecina izpratni un pretimnākšanu Latvijas hokeja veterāniem.

Ar patiesu cieņu,
Latvijas hokeja veterāns Evalds Grabovskis

VPDK "SAIME" dejo Gruzijā

17. jūlija vakarā Garkalnes novada kultūras centra „Bergī” vidējās paaudzes deju kolektīvs „Saime” iekāpa lidmašīnā, lai dotos uz saulaino Gruziju, kur piedzīvot vien šajā siltajā dienvidu zemē iespējamo, satikt jaunus draugus un pārliecināties par to, ka „dejojot „Saime” patiešām ir laime”.

Tbilisi lidostā mūs sagaida tumša, silta dienvidu nakts un smaidoša jauna gruziņiete Natia Chabukiani. Tieši viņa ir tā, kura atklāj un parāda mums savas zemes dvēseli. Meitene no Svanetijas, kura saprot latviešu valodu, kura uzvelk latviešu tautas tērpu, lai uz Tbilisi etnogrāfiskā brīvdabas muzeja skatuves kopā ar mums nodejotu „Govju kazaku”, kura gatava „izvilkt kinžalu”, ja kāds nodarīs pāri viņas jaunajiem draugiem no Latvijas. Tas viss vēl būs. Pagaidām dodamies uz nakts ugunis pasakaini izgaismoto Tbilisi.

Diena sākas ar pilsētas iepazīšanu. Vecpilsēta iekārtojusi Mtkvari upes ielejā. Kalnu nogāzēs Narikalas citadele, Metekhi dievnams, Prezidenta pils. Kalna galā majestātiska stāv Māte Gruzija. Vienā rokā viņai zobens, ar ko tā sagaida naidniekus, otrā – vīns, kas domāts draugiem. Augstā nogāzē pāri visai pilsētai Sv. Trīsvienības baznīca. Gruzijā jeb Sakartvelo, kā savu zemi sauc paši gruziņi, vienmēr ir valdījusi patiesa ticība, šeit liela nozīme ir reliģijai. Natias vadībā izstaigājam vai puspilsētas, apbrīnojot vietējo gaisotni, kuru rada tikai Gruzijas šoferiem raksturīgais absolūtais beznoteikumu braukšanas stils, augļu un churchelas tirgotāji, pussabrukusas māju fasādes, kur balkonos karājas veļa, saulē guļoši suņi, svaigi ceptu hačapuri smarža un cilvēku burzma atjaunotajā vecpilsētas daļā jebkurā diennakts stundā. Uzraksti gruziņu valodā, kur katrs burts liekas kā izzīmēta zīme. Interesanti, ka nav lielo un mazo burtu. Tbilisi ir pilsēta, kur laikmetiem sajaucoties atdzīvojas vēsture.

Dienas noslēgumā iepazīstam būtisku kultūras daļu – īsti gruziņiskas vakariņas, kur galds vai lūst no ēdieniem un vīna. Tamada (vakara vadītāja) lomā iejūtas mūsu dejojotājas Baibas vīrs Mārtiņš Vecvanags, kura dzīve ar Gruziju saistīta jau daudzu gadu garumā. Tiek tradicionālā garā saukti tosti, kā pieklājas svētkos. Tā kā esam viesi, arī sievietes ir pie galda. Tostus saka tamada, vīri stāv kājās, sievietes sēž – tāda ir tradīcija.

Nākamajā rītā mūs gaida pārbaudījums. Mūsu lieliskais šoferītis ved mūs pa šaura zemes ceļa serpentīniem augstu kalnos. Tur tiek pārbaudītas dejojotāju spējas un saliedētība neierastos apstākļos. Sakāpjam gumijas laivās un laižamies lejup pa krāčaino Aragvi upi. IZRĀDĀS, ka mēģinājumos apgūtā sinhronitāte lieti noder airējot. Saņemam uzslavas par saliedētību.

Vakarā koncerts ART GENE 2015 festivāla atklāšanā Tbilisi etnogrāfiskajā brīvdabas muzejā. Gaisā īsti dienvidnieciska svelme. Skan „Diždeja” un mēs uzsākam savu programmu uz mazās, sakarsētās skatuviņas. Pakalna stāvājā nogāzē izvietojusies skatītāji mūs sveic ar aplausu vētru. Nav bieži tie gadījumi, kad dejojām tik atvērta un līdzī dzīvojošai publikai, kad skatītāji ir tik tuvu un ar tik mirdzošām acīm. Liekas, ka viņi

izdzīvo ik kustību, seko ikvienam dejas sižeta pavedienam. Nobeiguma „Govju kazakā” ovācijas pāraug aplausu vētrā.

20. jūlijs. Sākam ceļu uz Batumi. Tas ved cauri gleznainajiem Adžārijas kalniem. Netālu no Gori pie Mtkvari upes izvietojusies alu pilsēta Uplistsikhe, kas bijusi tirdzniecības centrs jau no 5. gs. p.m.ē. Īsta pilsēta, kur viss, ieskaitot dzīvojamās telpas, teātri, kronēšanas zāli, aptieku, baznīcu un vīna pagrabus, ir izvietots alās, akmeņi. Šī bijusi stratēģiski ļoti laba vieta kopš ievērojamās valdnieces Tamāras laikiem. Pilsēta ir kalna klintīs, apkārt pavēras plašs skats, ienaidnieks nevar piekļūt nepamanīts. Zestaponi, Kutaisi, Adžameti dabas rezervāts, Samtredia. Apstājāmies pie kalnu upes, lai veldzētos tās ūdeņos un tuvējā restorānā atkal ļautos gruziņu virtuves gastronomiskajam valdzinājumam. Pamazām tuvojas vakars un mūsu galamērķis – Melnās jūras krāšņā, košbaltā pērle Batumi.

Sena Grieķijas tirdzniecības kolonija, kuras nosaukums veidojies no grieķu vārdiem *bathus limen* (dziļa osta). Kūrorta pilsēta, kura ataino prezidenta Saakašvili viziju par Kaukāza Šveici ar elementiem no Singapūras. Šīs idejas realizēšanā lielu ieguldījumu devis ASV multimiljardieris Donalds Trumps, kurš šajā vietā vēlas radīt Melnās jūras Dubaju. Pilsēta mirguļo vakara ugunīs, tās panorāmā milzu Sheraton viesnīcas smaile, jauno hotelu debeskrāpji, Alfabēta tornis, Miracle parks, osta. Mūs sagaida mājīga viesnīca gandrīz pie pašas jūras. Trīs dienas atvēlētas Batumi un tās apkārtnes baudīšanai. Iepazīstam veselīgo un unikālo melno smilšu pludmali Ureki, Batumi botānisko dārzu, kāpjām kalnos Chaqvistavi dabas parkā, kur peldamies gan kalnu ezeriņā, gan ūdenskritumā, gan krāčainas upes straumē. Iepazīstam pašas pilsētas centrālo daļu – Eiropas laukumu ar Mēdejas statuju centrā, Argo kalna funikulieri, centrālā Rike parka gaismas strūklakas un, protams, Promenādi. Uz ielu stūriem izvietotas krāsaini apgleznotas klavieres, kur ikviens var atklāt sevī pianista dotības. Katrs iepazīstam pilsētu pēc saviem ieskatiem. Peldamies Melnās jūras siltajos ūdeņos, vērojam delfīnu šovu, braucam ar velosipēdiem, dažī līdz par Turcijas robežpilsētiņai Sarpi, pusdienojam ostas zivju restorānā, kur zivis sāk ēst pat tie, kuri līdz šim to nav darījuši. Uzņemam jūras un saules enerģiju. Trīs dienas paiet nemanot un dodamies atpakaļ uz Tbilisi.

Jau atkal mūsu Natia parūpējusies par pārsteigumiem. Liekas, kas vēl var būt. Bet izrādās, ka var. Prometeja alas. Tikai 1984. gadā atklātas. Tās ir viens no Gruzijas dabas brīnumiem Imereti reģionā. Vienas no lielākajām pazemes alām pasaulē, apskatei atvērtas 16 pazemes zāles, tūristu taka stiepjas 1060 m garumā. Nobeigumā brauciens ar laivām pa pazemes ezeru 280m garumā. Neaptverams dabas skaistums – stalaktīti, stalagmīti izgaismoti varavīksnes krāsās. Griestu augstums vietām sasniedz 20 m. Vēlu vakarā atgriezāmies Tbilisi – mājās.

25. jūlijs. Vakarā atbildīgs koncerts. Pusdienlaika svelmē mūs sagaida brīvdabas muzeja skatuves „cepešpanna”.

Gaisā virs 35 °C. Mēģinām... visu programmu. Kad gaiss atdzisis līdz daudz maz saprātīgai temperatūrai – ap 30°C, sākas koncerts. Vērojam gruzīnu dejtāju meistarību. Aplausiem un ovācijām skanot, rādam savējo. Skaisti. Gandarījums par paveikto darbu. Pēc koncerta – atkal balva. Šoreiz koncerta sviedrus skalojam termālās sērūdens pirts marmorā kaltajos baseinos.

26. jūlijs. Gruzijā pareizticību atnesa sieviete – svētā Nino, kura krustu no vīnkoka zariem sasējusi ar saviem matiem. Ienākusi Gruzijā caur Džvahetiju. Viņas vīrs bija valdnieks Mirians, kurš pretojies sievas vēlmei pievērst iedzīvotājus ticībai. Taču Nino šai cīņā uzvarēja ar savu lūgšanu spēku. Klusajā Bobbes baznīcīņā sieviešu klosterī Kahetijā ir viņas atdusas vieta. Tur, noejot lejā pa akmens kāpnēm, ir svētais klostera avotiņš. Tā dziedinošajā, aukstajā ūdenī iemērcēties dodamies arī mēs, lai gūtu spēku un veselību. Melni tērptas mūķenes izsniedz katram sniegbaltu, pašu rokām darinātu līnu krekliņu, kurš uzvelkams kāpjot ūdenī tumšajā avota telpā. Braucot atpakaļ piestājam Signakhi ciematā. Acīm paveras fantastiski skaista kalnu ainava. Lejā Alazani ieleja, kur vīna dārzos briest vīnogas tumšajam karaļu vīnam. Šeit arī atrodas pasauleslavenā gruzīnu naivista Niko Pirosmani muzejs. Mūsu ceļš ved tālāk – uz Tbilisi.

Vakarā pēdējais koncerts. Tbilisi ielas pārpildītas cilvēkiem, mašīnām un policistiem. Ir Eiropas Jaunatnes Olim-

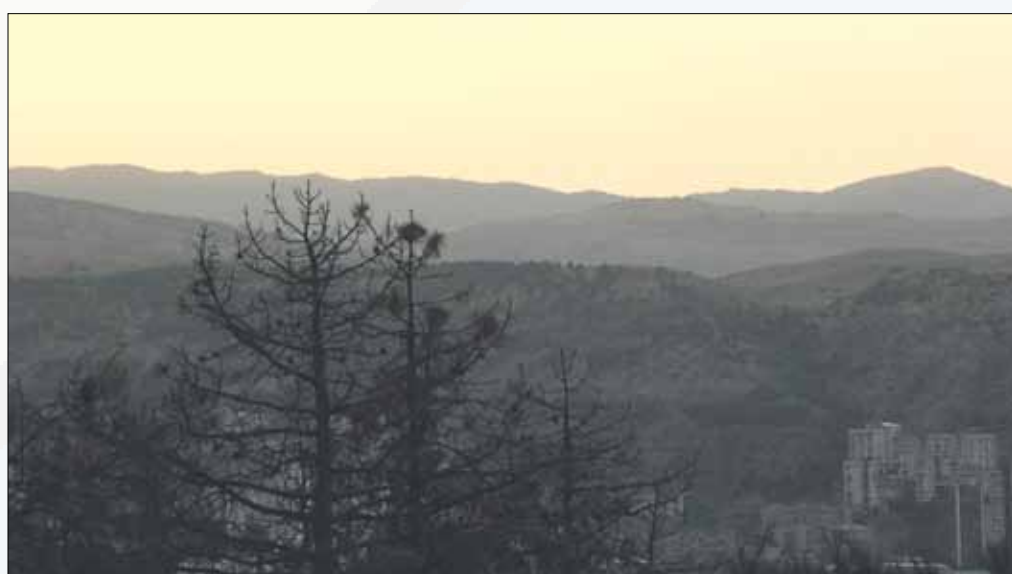
piādes atklāšana. Mūsu šoferītis atjautīgi un ātri mūs nogādā galamērķī. Dejojam pilnu programmu. Un nu jau ir skatītāji, kuri nākuši vērot tieši mūsu uzstāšanos. Taču dzīve piespēlē jaunu pārbaudījumu – lietus!!! Pāris minūtēs skatuve pārvēršas par slidotavu. Lietus beidzas tikpat ātri kā sācies. Bet skatuve jau nenožūst. Skaņu operatori piedāvā pārtraukt koncertu. Taču mēs esam „Saime” – un dejojām. Dejojam savam un skatītāju priekam. Aplausi nerimst. Skan „Bravo!”

Nedēļa aizlidojusi vēja spārnim. Iespaudu daudzums neaptverams. Skaista zeme, sirsniņi cilvēki. Taisnība Norai Ikstenai, kura raksta: „Gruzijā atveras sirds slūžas. Te jādombā skaidrāk un īstāk”.

Vēl mirklis kopīgām pārdomām pie grezni klātiem vakariņu galdiem un tad jau braucam uz lidostu. Līst aizkustinājuma asaras, bet mēs jūtam, ka šajā zemē atgriezīsimies, jo te palikusi daļiņa no mums. Un mūsu Natia, kura gaidīs.

Paldies visiem, kuri palīdzēja mums izbaidīt Gruziju – Garkalnes novada domei, Baibai un Mārtiņam Vecvanagiem, mūsu vadītājam Viesturam Virzam, tiem, kuri dejoja kopā ar mums, kā arī tiem, kuri veica tūkstoš mazos priekšdarbus ceļojuma sagatavošanā.

Vita Vilka,
„Saimes” dejtāja, kopš
kolektīva dibināšanas dienas

Par festivālu “Art Gene 2015”

19. jūlija vakarā sākās folkloras festivāls “Art Gene 2015”.

Tajā uzstājās dažādi folkmūzikas izpildītāji un dejtāji. Pasākums notika Tbilisī “Brīvdabas muzejā”, kalnu teritorijā starp gruzīnu senās arhitektūras paraugiem. Paralēli festivālam notika amatniecības tirdziņš, kur apmeklētāji varēja iegādāties rotaslietas, dažādas interesantas greznumlietas un uzkodas. Skatuve nebija liela, kas deju kolektīvam “Saime” radīja izaicinājumu, bet pēc redzētā publika šķita patiesi aizkustināta un saviļņota. Varbūt, pierast pie šaurības palīdzēja pirmais mēģinājums, kas pirms festivāla notika pie viesnīcas uz šauras ieliņas.

Latviešu tautas deju iepriecināti, apmeklētāji pēc koncerta nāca ar dejtājiem fotogrāfēt. “Saimes” uzstāšanās tika arī pieminēta Tbilisī laikrakstā “Georgia Today”.

Festivāls notika nepilnu nedēļu un nākošās divas reizes, kad “Saimē” bija

jāuzstājās, bija 26. un 27. jūlijs. Šoreiz deju kolektīvam bija iespēja mēģināt uz skatuves dienas laikā pirms skatītāju ierašanās. Skatuves grīda esot bijusi tik karsta, ka karstums cauri zolēm “cepinājis pēdas”. Gaisa temperatūra bija ap 40 grādiem, vakarā mazliet mazāk. Vakarā pēc mēģinājuma “Saimes” iznāciens bija daudz pārliecinošāks nekā pirmajā reizē. Publika gaviļēja un aplaudēja skaļāk. 27. jūlijā bija “Saimes” pēdējā uzstāšanās reize, kuru mazliet iztraucēja lietus. Slapjā skatuve esot bijusi slidena un tas dejošanai radījis bīstamus apstākļus. Lietus drīz beidzās un, par laimi, nepatīkšanas dejtājiem neradīja. Pēc festivāla devāmies sapesties ceļam un pēdējām vakariņām ceļojumā.

“Saime” radīja iespaidu par saliedētu un jauku kolektīvu, kas gatavi viens par otru un sevi pajokot, bet ja vajadzīga palīdzība, tad viens otram palīdzēt. Paldies par prieku, kuru jūs radījāt.

Mārcis Bauze - Krastiņš

Kā tas ir – būt kopā ar PEP (pirmās emocionālās palīdzības) mammu?

„Garkalnes Novada Vēstis” maija numurā bija npublicēta Garkalnes Sociālā dienesta informācija par jauno pakalpojumu, kas tiek piedāvāts visām Garkalnes novada māmiņām no bērna dzimšanas līdz 3 gadu vecumam – atbalsts un emocionālā palīdzība jaunajām māmiņām, ko sniedz profesionāls speciālists – PEP mamma.

Lai saprastu, ko nozīmē praktiska šāda pakalpojuma saņemšana, uzrunājām Aiju, kura izmantoja PEP mammas pakalpojumus sadarbībā ar Garkalnes Sociālo dienestu.

GNV: - Kā Jūs uzzinājāt par šādu pakalpojumu?

Aija: - Tā bija nejauša saruna ar paziņu tepat Garkalnē, kad manam mazulim bija aptuveni 2 mēneši. Viņa ieteica man sazināties ar šo speciālisti, kas man varētu palīdzēt labāk saprast savu bērnu un „darīt visu ko interesantu”. Tā arī izdarīju, jo, lai gan man nekādas akūtas, konkrētas problēmas tobrīd nebija, saskarsmē ar bērnu jutās visai nedroša. Jo pirms dzemdībām man nekad nebija bijusi darīšana ar bērniem, visu dzīvi biju bijusi ar bērniem „uz Jūs”, tā teikt, turējusies pa gabalu. Likās – es daudz ko varētu darīt nepareizi, vai vismaz varētu kaut ko uzlabot. Tāpēc arī piezvanīju šai speciālistei, pa īsti nezinot, kas tieši ir tas, ko viņa piedāvā, jo likās – es tik daudz ko daru nepareizi, man ir tik maz pieredzes ar bērniem, ka jebkāda veida palīdzība nāks tikai par labu. Atbalsts, ko viņa man piedāvāja, likās noderīgs, tāpēc noskaidroju, kā to var saņemt. Izrādās, ka ir jāuzraksta tikai iesniegums Garkalnes Sociālajam dienestam un jau uzreiz norunāju tikšanos ar PEP mammu.

GNV: - Vai PEP mammai bija kaut kāda izstrādāta programma, kuru viņa Tev piedāvāja?

Aija: - Nē. Tas, par ko mēs runāsim katrā tikšanās reizē, bija manā ziņā. Viņa atbildēja uz maniem jautājumiem par mazuli, tā kopšanu, attīstību, vedināja mani runāt par manām sajūtām saistībā ar dzemdībām un manu pašreizējo situāciju. PEP mamma praktiski parādīja, kā labāk celt un nēsāt mazuli, kā apģērbt viņu. Pārrunājām gan dabīgās, gan mākslīgās barošanas plusus un mīnus – kad bērnam bija 4

mēneši, barošana ar krūti kļuva problemātiska, un sarunas ar PEP mammu man palīdzēja mazināt vainas izjūtu par pāriešanu uz piena maisījumu. Tikšanās laikā es jautāju par visu, kas mani interesēja, varēju precizēt dažas lietas, ko biju kaut kur lasījusi vai dzirdējusi, un man patika noskaidrot to pie īsta, dzīva speciālista, tas man deva drošības sajūtu par to, ka viss ir labi. Es uzzināju daudz interesanta un noderīga, ko savādāk visticamāk nekad nebūtu uzzinājusi, tostarp arī tādus sīkus knifus, ka pulvera vietā var lietot kartupeļu cieti, vai ka bērnam jaciņu var uzvilkt klēpī, jo nav jau kam to visu pajautāt – pāris dzemdību sagatavošanās kursu nodarbības man bija par maz, lai es kaut ko paspētu saprast, ārsti ar topošo mammu īpaši daudz nerunā un neko daudz neskaidro, jo tas nav viņu darbs un viņus gaida nākamais patients, rokasgrāmatas es pirkto, lasīju, bet tāpat daudz neskaidrību (un pat nepareizību), savukārt radnieki nav speciālisti, daudz ko paši aizmirsuši, turklāt vienmēr ir tāds kā spiediens uz jauno māmiņu, jūtos vērtēta un nereti kritizēta. PEP mamma nevērtē un nekritizē, tikai uzklauša, iesaka un iedrošina.

Tā kā mana PEP mamma ir apguvusi papildus dažādas metodes, kuras var piedāvāt saviem klientiem, piemēram, viņa ir arī Marte meo terapeite (Marte meo ir komunikācijas prasmju apmācība), viņa šajās tikšanās reizēs piedāvāja mums ar mazo iemācīties savstarpējās komunikācijas prasmju elementus, kas ietilpst šajā metodē. Tas ir vēl viens papildus drošības aspekts tieši man, jo šī metode māca, kā jau no paša sākuma veidot gan mammai, gan bērnam pēc iespējas labākas un mīļākas savstarpējās attiecības.

GNV: - Cik ilga bija Jūsu kopā darbošanās?

Aija: - No aprīļa beigām līdz jūnija beigām. PEP mamma nāca pie manis uz mājām vienu reizi nedēļā tajā laikā, par kuru mēs vienojāmies. Viena konsultācija ilga pusotru stundu.

GNV: - Vai tas bija pietiekami?

Aija: - Šobrīd jā, un pat vairāk nekā pietiekami. Esmu izrunājusies par visām tēmām, kas mani interesēja, paspēju noskaidrot visus sev

interesējošos jautājumus gan par bērna attīstību un kopšanu tagad, gan arī nedaudz guvu ieskatu par to, kas būs gaidāms tuvākajā nākotnē, un man ir drošības sajūta.

GNV: - Kad un cik bieži tu būtu vēlējusies tikties ar PEP mammu, ja būtu par to zinājusi agrāk?

Aija: - Ja es būtu zinājusi par šādu iespēju jau grūtniecības laikā, es būtu gribējusi vismaz vienu vai divas tikšanās ar PEP mammu īsi pirms dzemdībām, un pavisam noteikti vairākas reizes pirmajā mēnesī pēc dzemdībām, kad es un mans vīrs atbraucām mājās no Dzemdību nama un palikām vieni paši ar zīdāini, divām rokasgrāmatām un miljons neatbildētu jautājumu, un kad negulēto nakšu dēļ likās, ka prāts vairs nedarbojas, ka es pati nespēju ne domāt, ne darboties, ne pieņemt lēmumus. Labi, ka tajā mēnesī vīrs bija saglabājis spriestspēju un palīdzēja man tikt ar daudz ko galā sava tēva atvaļinājuma laikā, kaut vai sameklēt padomus tajās pašās rokasgrāmatās un internetā. Bet būtu bijusi daudz mierīgāka sirds, ja uz mājām atnāktu PEP mamma un visu parādītu dzīvē. Manuprāt, tieši šajā brīdī – atnākot mājās pēc slimnīcas, šāda palīdzība ir visnepieciešamākā, jo neviens cits jau jauno māmiņu mājās neapmeklē un palīdzību un atbalstu nesniedz, un ne jau visām jaunajām māmiņām ir vīri vai citas uzticības personas, kas var un vēlas iesaistīties notiekošajā. Arī vēlāk šādas tikšanās ir ļoti noderīgas, jo bērns strauji aug un situācija nemitīgi mainās.

GNV: - Kā Tu juties šajās apmeklējuma reizēs?

Aija: - Mums ar PEP mammu izveidojās jaukas un patīkamas attiecības. Viņa nenāca pie manis vērtēt, cik labi vai slikti es tieku galā ar mazo, bet jautāja, kas man interesētu, ko es vēlētos uzzināt, iemācīties. Viņa nomierināja mani, kad kaut kas neizdevās ar pirmo mēģinājumu, iedrošināja pamēģināt vēlreiz un tiešām, ar laiku viss sanāca.

GNV: - Ar kādām summām Tev bija jāreķinās, izmantojot šo pakalpojumu?

Aija: - Man par to nekas nebija jāmaksā. Esam normāli situēta ģimene, un nekad neesam bijuši Sociālā dienesta klientu lokā, tāpēc biju

pārsteigta, ka varēju saņemt šo pakalpojumu bez maksas, jo izmaksas sedza Sociālais dienests. Pirms tam es domāju, ka pašvaldība palīdz tikai tiem iedzīvotājiem, kuri ir trūcīgi.

GNV: - Kā Tu esi ieguvusi pēc šī pakalpojuma saņemšanas?

Aija: - Esmu kļuvusi pārliecinātāka par sevi. Jūtos drošāk ar mazuli. Man ir skaidrs, kāpēc viņš kaut ko dara tā un ne savādāk. Labāk saprotu, kas kam seko mazuļa attīstībā. Es labāk viņu sajūtu un zinu, kā pašai uzvesties un rīkoties ikdienas situācijās. Pats galvenais ieguvums ir pārliecība, ka „viss ir labi”, viss ir normāli, viss notiek tā, kā tam jānotiek, ka es esmu sava bērna mamma un ka es visu izlemšu pati. Ļoti lielu drošības sajūtu dod tas, ka esmu varējusi atkal un atkal nesteidzoties pārrunāt visus jautājumus, ne tikai „svarīgos”, bet arī šķietami mazsvarīgos, ka kāds pacietīgi un bez steigas rāda un skaidro visu, kas man ir aktuāli. Vēl šīs tikšanās man ir palīdzējušas saprast, ka tik tiešām nav vienas vienīgās pareizas instrukcijas, ka pastāv dažādi viedokļi un uzskati, un ka man pašai, pēc iepazīšanās ar tiem, ir jāizlemj, ko un kā darīt, un nav jājūtas slikti, ja es kaut ko daru vai nedaru kādā noteiktā veidā.

GNV: - Vai Tev liekas, ka PEP mammas pakalpojums būt nepieciešams jaunajām māmiņām?

Aija: - Jā. Domāju, ka tas var ne tikai palīdzēt labāk tikt galā ar bērnu un ar savu jauno situāciju un ikdienas pienākumiem, bet arī ievērojami samazināt pēcdzemdību depresijas risku. Kā jau teicu iepriekš, man liekas, ka īpaši labi būtu to izmantot jau uzreiz pēc bērna piedzimšanas, kad ir tik daudz nezināmā, šaubu, jautājumu. Vēl mani ļoti mierina doma, ka jebkura mamma, pat tāda, kas nav mazturīga, var pieprasīt PEP mammas pakalpojumus līdz pat bērna 3 gadu vecumam – situācija nemitīgi mainās. Ja mums radīsies kāda krīze, tad es zināšu, kur vērsties.

GNV: - Atgādinām, ka saņemt informāciju par PEP mammas atbalstu jaunajām māmiņām var zvanot pašai PEP mammai Sanitai Zeizai – 29431577, vai Garkalnes Sociālajam dienestam – 67800931.

Grāmatas Garkalnes bibliotēkai

Ilgāku laiku Garkalnes iedzīvotājiem nebija pieejama bibliotēka, tomēr tagad tai ir atrasta jauna mājvieta Vidzemes šosejā 33B. Lai apskatītos, kā klājās jaunajās telpās, partijas Vienotība Garkalnes novada nodaļas biedri 3. jūlijā viesojās Garkalnes bibliotēkā.

Lasītājiem pieejamā grāmatu klāsta paplašināšanai, no partijas nodaļas rīcībā esošiem finanšu līdzekļiem tika iegādātas jaunas grāmatas, kuras šajā dienā tika nodotas bibliotēkas rīcībā. Lasītājiem tagad būs iespēja iepazīties ar akadēmiķa Jāņa Stradiņa jaunās enciklopēdijas „Latvieši un Latvija” četriem sējumiem, kā arī izdevniecības „Jumava” jaunākajiem izdevumiem. Uz tikšanos Garkalnes bibliotēkā bija ieradies un ar bibliotēkas darbu iepazīs arī izdevniecības „Jumava” valdes loceklis Juris Visockis.

Pirmās ar jaunajām grāmatām iepazīs Garkalnes dāmu kluba „Pīlādzis” dāmas, kuras arī šo ēku tagad sauc par savu jauno mājvietu. Novēlot veiksmi jaunajā mājā, dāmu klubam tika uzdāvināts īsts pīlādžkoks.

Guntars Kniksts

Garkalnes novada Domes deputāts (Vienotība)

Uz Raunu, uz zaļo Smiltēni

Kad pēc lietainām dienām uzsmaida saules stari, ceļojumam cita garša. Tieši tā – jaukā noskaņā, Garkalnes aktīvie ceļotāji ar draugiem un mazbērniem devās ceļā uz Raunu un Smiltēni. Pamājam sveicienus ceļu remontētājiem, atceramies Lorupes veco ceļu, traucamies garām Siguldai, jo te jau esam vairākkārt viesojušies, garām Līgatnei, leriķiem – uz Raunu. Viss zaļš un, ziedošs it kā skaisti, bet tie taču latvāņi – daudz un nenoplauti, redzam, ka skaistums arī mēdz būt mānīgs.

Raunā arī esam pabijuši, braucam uz SIA “Siera ražotne”. Vadītājs Ilmārs Ceriņš – jauns puisis mūs sagaida ar cienastu un stāstījumu – kā no mātes iecerēs ar pašu neatlaidīgu darbu izveidojuši savu uzņēmumu, paplašinājuši sortimentu un ieguvuši atzinību. Patreiz viņi ir vienīgie, kuri piedāvā “zaļu sieru”. Sortimentā vēl “Zelta Ghi sviests”, 12 veidu makaroni un “ēdamie suveniņi” – “Knapsierīņu asorti.” Viss roku darbs, ražotne gaiša un tīra, tikai pāris strādnieču. Iegādājāmie kārums un braucam cauri Smiltēnei uz Vijciema čiekurkalni.

Skaistā, sarkanu ķieģeļu ēka uzcelta 1895. g., izcili saglabājusies, izturējusi gan uguni, gan kara šausmas un pirmo remontu – jaunu jumtu un logus tai lika tikai 2004-2014. g. Savu darbību (ar 20gadu pārtraukumu no 1970.-1992. g.) tā turpina joprojām kā vienīgā šāda tipa čiekurkalte pasaulē. Ēka iekļauta Eiropas kultūras mantojumu sarakstā un darbojas arī kā muzejs. Par tehnoloģisko procesu – kvalitatīvas sēklas iegūšanu aizrautīgi un interesanti stāsta dzimtas tradīciju turpinātājs Ivars Palejs. Skatāmies kā griežas žāvējamie cilindri, kā tiek uzvilkti augšā čiekuru maisi un redzam – mūsu pirmklasnieks Jānis Daugaviņš arī ar ceļojošo ratu izmēģina spēkus maisa uzvīkšanā. Kas zina – varbūt būs mežinieks? Ierakstām pateicības vārdus atsauksmju grāmatā, priecājamies par zaļo audzi un dodamies uz Smiltēni.

Zaļo pakalnu un šlagermuzikas galvaspilsētā Smiltēnē mūs atkal sagaida saule un smaidošs, pilsētas vēstures likločus zinošs un izcils stāstnieks – tehnikuma pasniedzējs Gunars Auders. Iepazīstam Kalnamuižu – Smiltēnes tehnikuma galveno mītni, pēckāra Latvijas piensaimniecības vadītāju un speciālistu audzinātāju, seno Kaucmindes tradīciju turpinātāju ēdināšanas pakalpojumu speciālistu sagatavošanā, veterinārārstu asistentu mācību bāzi un slavenu ceļinieku skolu. Apskatām labi saglabātās vēsturiskās ēkas un jauno sporta būvi, priecē labi koptie apstādījumi un ziedi. Tālāk vēl senāka vēsture – 13-14 gadsimts – veco mūru un dažu ēku fragmenti. Mums rāda mazu namiņu ar kāpnītēm un caurumiem augšdaļā, – kas tas ir? Minējumi visdažādākie. Izrādās – siera namiņš un, kā jau sieram, – ar caurumiem, lai siers labi gatavojas.

Skatāmies seno kanālu būves, jo tieši Smiltēnē bija pirmais HES Baltijā, arī šaursliežu dzelzceļš uz Valmieru, pa kuru tikai dažiem klātesošiem laimējies braukt. Uz upes Abuls izveidotiem dambiem nu ir trīs ezeri. Vai nav varbūt? Tas viss veidojies 19.-20. gadsimtā, kad muižas īpašnieks bija firsts Līvens. Tad arī uzcelta senā, skaistā nabagu patvertne, tagad slimnīca. Skatāmies uz labi brūģēto ceļu, pa kuru kādreiz ceļā uz Tērbatu devies pats Krišjānis Barons, viņa pēdas iemūžinātas arī piemiņas akmeņi. Braucot pa Smiltēnes ielām, vairākkārt redzam “spēka dzēriena” un garšīgo sieru ražotāju “Smiltēnes pienu”, jauno slimnīcu, skolu un slavenu ceļinieku mītni, jaunus sporta un atpūtas kompleksus, lūkojamies skaistos puķu dārzos un sartos ķiršu kokos. Klāt arī pusdienas un brīnišķīgs atpūtas brīdis Smiltēnes baznīcā.

Vēl jauks pārsteigums – mūs aicina uz tējas tasi baroneses namā. Galds klāts pēc senām Kaucmindes tradīcijām ar skaistiem traukiem un moderniem mūsdienu rotājumiem. Smaržīga tēja, bezgala skaisti rotāti un garšīgi miniatūri groziņi, uzkožamie un sieri, konkurso atzītie ievārijumi. Esam ļoti pateicīgi par izrādīto viesmīlību, dāsno cienastu, pilsētas vēstures un šodienas stāstu Smiltēnes ļaudīm, īpaši tehnikuma pasniedzējiem Vitai un Gunaram. Auderiem. Bez viņu interesantā stāstījuma zaļajā pakalnu Smiltēnē mēs neieraudzītu tās košumu. Paldies!

Pošoties tālāk ceļā, mūs uz degustāciju ar garšīgo Smiltēnes sieru un sidru aicina parka viesnīca “Brūzis”. Iepazīstam ražošanu, baudam atspirdzinājumus, staigājam pa parku un priecājamies, ka arī te ražošanā strādā ģimene un jauni cilvēki – arī tā ir Latvijas garša.

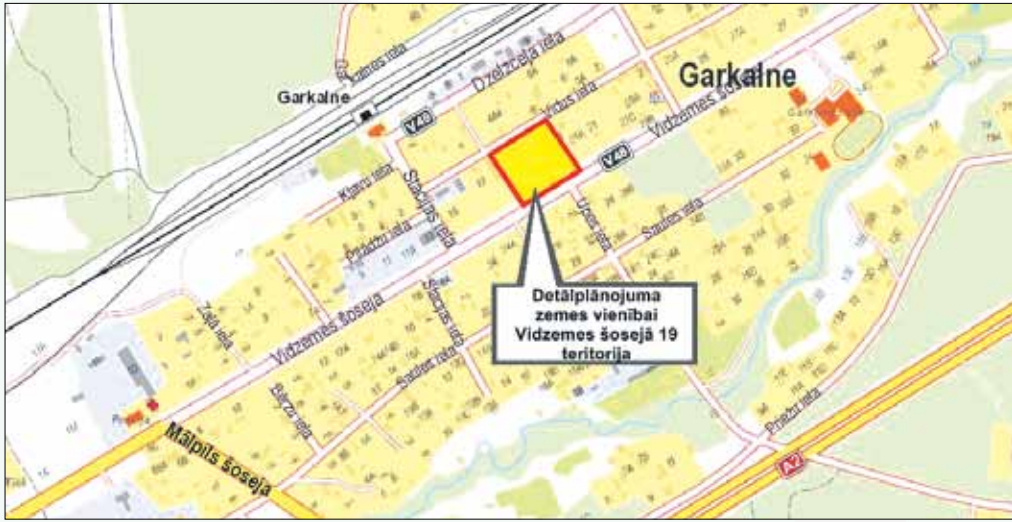
Nu gan uz māju pusi līdz Raunas ceļim. Pats saimnieks mūs sagaida un tūlīt iepazīstina ar ražošanu. Smags roku un tehnikas darbs. Iepazīstam un izprotam keramiku daudz dziļāk, redzam tautas tradīciju turpinājumu skaistos dekoratīvos traukos, redzam kā kādreiz nepievilcīgā ražotne pārtapusi par skaistu ražošanas, atpūtas un kultūras objektu. Darba, skaistuma un kultūras mīlestība, pilnīgi pārvērtusi nepievilcīgo veco ķieģeļu ceplī un apkārtni skaistā kultūras un atpūtas vietā. Par to paldies.

Laimīgi un apgaroti braucam mājup. Visi jūtamies priecīgi un spriežam – ka bez Ināras Reimanes, Lienītes un mūsu ilggadējās gides Zaigas pašreizējā darba un organizatoriskā talanta mēs nejustos tik laimīgi. Paldies viņām par skaisto, brīnišķīgo dienu!

Braucot, protams, rodas jaunas idejas – tagad uz Kurzemi, uz Dundagu un Kolku 18. augustā. Braucēju saraksts jau top!

Laimīgo ceļotāju domas apkopojā Dzintra Kļaviņa

Paziņojums par detālplānojuma izstrādes uzsākšanu

(detālplānojuma teritorija atrodas Garkalnes ciemā starp Vidzemes šoseju un Vidus, Stacijas, Gaujas ielām)

Garkalnes novada Dome 2015. gada 30. jūnija sēdē pieņēma lēmumu par detālplānojuma izstrādes uzsākšanu zemes vienībai Vidzemes šosejā 19, kadastra apzīmējums 8060-004-0514 (protokols Nr.6.,22.§).

Detālplānojuma izstrādes mērķis detalizēt Garkalnes novada teritorijas plānojumā 2013.-2024. gadam noteiktās atļautās izmantošanas prasības, lai precizētu jaunu apbūves gabalu izveides nosacījumus, plānotu risinājumam atbilstošu infrastruktūru. Zemes vienības kopējā platība ir 0.8 ha.

Garkalnes novada teritorijas plānojumā 2013.-2024. gadam zemes vienības Vidzemes šosejā 19 atļautais izmantošanas veids noteikts Jaukta centra apbūves teritorija (JC1). Detālplānojuma izstrādes ierosinātāji zemes vienības kopīpašnieki Olga Poga, Oksana Korole un Igors Makarovs. Detālplānojumu izstrādā arhitekts Ārija Vītiņa, tālrunis 26411558, 29237992. Rakstiskus priekšlikumus un ieteikumus detālplānojuma izstrādei jāiesniedz vai jāsaņem pa pastu Garkalnes novada Domei (adrese: Brīvības gatve 455, Rīga LV-1024) līdz 2015. gada 20. augustam. Informācijai tālrunis būvvaldē 67800915.

Sanāksme par Garkalnes novada teritorijas plānojuma 2013.-2024. gadam grozījumiem

2015.gada 10.augustā plkst. 18.00 notiks sanāksme, kurā izskatīs Garkalnes novada teritorijas plānojuma 2013.-2024.gadam grozījumu pilnveidotās redakcijas publiskās apspriešanas laikā saņemtos priekšlikumus un atzinumus. Sanāksmes norises vieta Kultūras centra „Bergī” mazā zālē, Brīvības gatve 455, Rīgā. Informācijai tālrunis būvvaldē 67800915.

**Sveicam Lidiju un Ivaru
Biļinskus zelta kāzās!**

**Novēlam veselību, mīlestību
un laimi arī turpmāk.**

Iedzīvotāja sakarā ar sauso laiku un iespējamajiem meža ugunsgrēkiem jautā:
Vai Garkalnē ir hidranti?

Atbilde: Hidranti atrodami pie Garkalnes skolas un dienas centra.

Ūdeni ugunsdzēsēji var sūknēt arī no Krievupes.

Muceniekos ir iecerēts šīs vasaras laikā uzbūvēt jaunu hidrantu.

Jautājiet zvērinātam notāram

Nolūkā nodrošināt Jūsu, mūsu novada iedzīvotāju, informētību par visiem Jums būtiskajiem jautājumiem, Jums ir iespēja uzdot zvērinātam notāram Jums interesējošus jautājumus par dažādām juridiskām tēmām (par nekustamo īpašumu iegūšanu un atsavināšanu, dažāda veida civiltiesisku līgumu noslēgšanu, mantojuma lietu vešanu, laulāto mantisko attiecību noregulēšanu un bezstrīdus laulības šķiršanas procesu un par jebkuriem citiem zvērinātu notāru kompetencē ietilpstošiem tematiem).

Gaidīsim Jūsu jautājumus līdz katra mēneša 1. datumam, lai sadarbībā ar zvērinātiem notāriem nodrošinātu Jūs ar pilnvērtīgām zināšanām par Jūsu tiesību un tiesisko interešu aizsardzību: notars@garkalne.lv
Atbildes publicēsim.

Garkalnes novada Dzimtsarakstu nodaļā

Garkalnes novada iedzīvotāju saimei pievienojās 7 jaundzimušie (4 meitenes un 3 puikas).

Garkalnes novada Dzimtsarakstu nodaļā laulību reģistrēja seši pāri.

Garkalnes novada Dzimtsarakstu nodaļā reģistrēta miršana:

Nikolajs Drozds
05.12.1945. - 02.07.2015.

Garkalnes novada kultūras centrs “Bergī” aicina darbā SKAŅU UN GAISMU OPERATORU (-I)

Prasības:

- Atbilstoša augstākā vai vidējā tehniskā izglītība
- Vismaz 3 gadu praktiskā darba pieredze
- Teicamas prasmes darbā ar apskaņošanu un apgaismošanu saistīto informācijas tehnoloģiju
- Labas komunikācijas prasmes, augsta atbildības sajūta
- Spēja pastāvīgi plānot sava darba izpildi
- Valsts valodas zināšanas augstākajā pakāpē

Galvenie darba pienākumi:

- Nodrošina kultūras un atpūtas pasākumu sarīkojumu tehnisko realizāciju
- Sastāda audio sistēmu komponentu savienojumu specifikāciju
- Nodrošina audio un gaismas iekārtu darbību (mikrofoni, pastiprinātāji, skaņas signāla apstrādes ierīces, skaļruņi, prožektoru u.c.)

Piedāvājam:

- Interesantu un atbildīgu darbu
- Stabili atalgojumu un sociālās garantijas
- Iespēju pilnveidot profesionālo pieredzi

Pieteikuma vēstuli un CV ar norādi „Skaņu un gaismu operators (-e)” sūtīt līdz 2015. gada 17. augustam uz e-pastu madara.krieva@garkalne.lv

Projekts “Publiskā interneta pieejas punktu attīstība Garkalnes novadā”

Garkalnes novada Dome realizē projektu “Publiskā interneta pieejas punktu attīstība Garkalnes novadā” Nr.DP/3.3.3.3.0/14/IPIA/VRAA/011/009 Valsts reģionālās attīstības aģentūras (VRAA) 3.2.2.2. aktivitātes „Publisko interneta pieejas punktu attīstība” ietvaros.

Projekta realizācija nodrošinās interneta pieejamības, informācijas un komunikāciju tehnoloģiju sniegto iespēju paaugstināšanu Garkalnes novadā, izveidojot jaunus publiskos interneta pieejas punktus un uzlabojot esošos ar datortehniku, drukas iekārtām un bezvada interneta pieejas zonu (WiFi).

Projekta ietvaros tika īstenotas sekojošas aktivitātes:

1. Garkalnes vidusskolā tika iegādāti un uzstādīti 2 datorkomplekti ar programmatūru, izveidots bezvadu lokālais datortīkls WiFi, iegādāta un uzstādīta viena daudzfunkcionālā drukas iekārta.
2. Garkalnes dienas centrā tika iegādāti un uzstādīti 2 datorkomplekti ar programmatūru, izveidots bezvadu lokālais datortīkls WiFi, iegādāta un uzstādīta viena daudzfunkcionālā drukas iekārta.
3. Upesciema dienas centrā tika iegādāti un uzstādīti 2 datorkomplekti ar programmatūru, izveidots bezvadu lokālais datortīkls WiFi, iegādāta un uzstādīta viena daudzfunkcionālā drukas iekārta.
4. Langstiņu sporta laukumā tiks izveidota bezvada interneta WiFi zona.

Kopējais projekta budžets ir 5510.00 EUR apmērā, no kuriem ERAF līdzfinansējums sastāda 4683.50 EUR, Garkalnes novada Domes līdzfinansējums 743.85 EUR, un Valsts budžeta dotācija 82.65 EUR apmērā.

Izveidotā infrastruktūra veicinās plašāku un efektīvāku publiskā interneta pieejas punktu izmantošanu, uzlabojot Garkalnes novada Domes sabiedrisko iestāžu kvalitāti un efektivitāti.

Klāvs Ziberts
Projekta vadītājs

Sveicam jubilārus!

75 gadi

21.08. Jurijs Baklanovs
06.08. Valentīna Knēziņa
20.08. Ilze Lazdāne
04.08. Aija Upīte
04.08. Aivars Zalāns
02.08. Jūlija Zvirgzde

80 gadi

20.08. Nadežda Kozko
01.08. Vija Trubiņa

85 gadi

21.08. Taisija Kalniņa
10.08. Nadežda Sankina

90 gadi

18.08. Daina Nikolajeva

*Skaistā zeme bālo puisī
Vienmēr zemo, vienmēr moca,
Pate dej ap lepno sauli,
Bālais puisīts līdzī lēkā.
Bet ar' bālais, klusais puisīts
— Tā es dzirdu ļaudis sakām —
Tuvojoties skaistulītei
Gan pamazām, gan ar bailēm.
Kad viņš nespēs vaira valdīt
Savu jūtu, savas mīlas,
Pasauls ēka drupās kritīs,
Viņiem abiem vienoties.
Rainis*

8. augustā plkst. 19.00
 leģendārās latviešu rokgrupas "OPUS PRO" koncerts
 Upesciēmā, Berģu muižas pagalmā
 IEEJA BEZ MAKSAS

APPASSIONANTE
Sopranu trio (Itālija)

18. septembrī

Berģu kultūras nams, sākums plkst. 20:00

Bijām un iesakām arī citiem

Šinšilu audzētavā

Pie Sudraba muzeja

Pie Baumaņu Kārļa pieminekļa

Šā gada 9. jūlijā Garkalnes dāmu klubs „Pīlādžītis” devās savā ikgadējā braucienā pa Latviju, lai apskatītu Vidzemes rietumdaļu, bijušās lībiešu apdzīvotās teritorijas un tās vietas, kuras kādreiz ir jutušas arī rakstnieka Jāņa Jaunsudrabiņa pēdu pieskārienus.

Izbraucot no Garkalnes pa Vidzemes šoseju uz Raganas pusi, pievēršam uzmanību tiem objektiem, kas kādreiz atradās vai atrodas pie šī ceļa: Kauču krogs un sils, Jaunštāles krogs, Sēnīte, Imanta Ziedoņa māja, Vijas Artmanes māja, Murjāņu sporta skola, Inčukalna gāzes krātuve un pašā Raganā kādreizējā Englērtes zirgu pasta stacija, kas, atšķirībā no mūsu jaunatklātā objekta „Ropažu zirgu pasta stacijas”, ir pilnībā mainījusi savu sākotnējo veidolu.

Turpinot ceļu uz Limbažu pusi gar Bīriņu un Irgates piilim, tūdaļ aiz Emīla Melngaiļa memoriālā muzeja nogriezāties uz z/s „Sautlāči” - šinšilu, papagaiļu un paipalu audzētavu pie laipnās saimnieces Dzintras. Bet netālu no Limbažiem, Kaijciema „Bodītēs” mūs jau gaidīja jauna, enerģiska ģimene –vetārsti Aija Šneidere un Jānis Miķelsons, kuri nodarbojas ar aitu audzēšanu saimniecībā „Mikaitas”, kas, savukārt, ir apstiprināta par moderno tehnoloģiju prakses vietu un kur puiši no Jaunzēlandes vienu aitu nocērp pusotras minūtes laikā.

Mirkli piestājot maizes ceptuvē „Lielezers” pēc kārumiem un svaigi ceptas maizes, iebraucām Limbažu centrā un devāmies uz Sudraba muzeju, kur mūs jau gaidīja izcils un pasaulē pazīstams sudrabkalis Oļegs Auzers ar palīgiem. Muzeja pagalmā izveidots interesants objekts, kas domāts kā jaunlaulāto kāzu ceļa pieturas vieta, kur tradicionālo atslēgu pie tilta margām aizvieto skaista vara lapa, speciāli ar laulāto vārdiem iegravēta un iestiprināta vara vītenu vijā. Pēc sudrabūdēns malka tikām aicinātas apskatīt muzejā izveidoto, apbrīnojamo ekspozīciju, piedalījāties vērtīguma konkursā, kur Iveta Valeine ieguva sudraba balvu un noklausījāties meistara stāstījumu par sudraba apstrādi un pielietojumu arī veselības jomā.

Pēc garšīgām pusdienām Limbažu „Trīs kambaros” devāmies gar Svētupes krastu uz Viļķeni, lai pie mūsu himnas autora Baumaņu Kārļa pieminekļa aizdegtu svecītes viņa 180. dzimšanas dienas piemiņai. Tālāk braucām gar bijušo Drieliņu muižu, kur 1892./93. gadā muižas nomnieka Rikveiļa ģimenē 8 un 12 gadu vecas meitenes skolo mājskolotāja Johanna Emīlija Lizete Rozenberga, nākamā dzejniece Aspazija. Te viņa saraksta arī divas lugas – „Vaidelote” un „Antonija” (vēlāk „Zaudētās cerības”).

Tālāk ceļš vijas pa seno Metsepoles teritoriju, gar mūsdienu Lauvām līdz „Sprundām” – kādreiz no Pāles muižas barona Samsona dzimtas izpirktām, bagātām un skaistām saimnieku Šternu mājām, kur 1920. gada vasarā viesojās Jānis Jaunsudrabiņš ar ģimeni. Vienu no saimnieku trīs meitām - Mirdzu viņš uzgleznoja un kopā ar otru gleznu „Dārza ainava” dāvāja Šternu ģimenei pateicībā par viesmīlīgo uzņemšanu un iespēju makšķerēt un vēžot Svētupē.

Bet no 1945. līdz 1974. gadam te vasarās atpūtās dzejnieks Jānis Sudrabkalns un „Sprundās” ir viņa piemiņas istaba. Tomēr

laiks ir ienesis savas korekcijas, tagadējie mājas īpašnieki dzīvo Rīgā un atbrauc paretam, skaisto teritoriju klāj zāle un mājās jau iemeties brants. „Sprundu” kaimiņi man nedeva nekādas cerības iekļūt mājā un sazvanīt saimniekus arī neizdevās. Bet laikam pats Liktenis par mums apžēlojās un, piebraucot pie mājas, ieraudzījām atvērtu logu un aiz mājas sēžam tagadējo īpašnieku Ģirtu Tohteru, kurš mūs ļoti laipni izvadāja pa māju un visu paskaidroja. Jā, te tiešām viss atgādina pagājušo godību ar skaistām kokgriezuma mēbelēm, ir J. Sudrabkalna istaba ar ļoti lielu rakstāmgaldu un grāmatām, abas J. Jaunsudrabiņa gleznas un pat vecā šujmašīna, uz kuras tovasar šuva rakstnieka sieva Ližiņa.

Tagad piemiņas istaba praktiski nedarbojas, neskatoties uz vērtībām, ko tā satur. Žēl, ka mūsu gara mantu un kultūras objektu glabātājiem ir rokas par īsām un maciņi pa plāniem, lai paglābtu, kas vēl glābjams un to nosargātu. Steigdamies līdz citām valstīm Eiropas Savienībā un vēlēdamies tām līdzināties, mēs savas vērtības atstājam Laika zobam, kurš visu ātri iznīcinās.

Un tā, sajūsminātas par redzēto, bet ļoti noskumušas par „Sprundu” bēdīgajām perspektīvām, devāmies tālāk uz lībiešu upurālām Svētupes krastā. Tur lejup pa krastu ved kāpnes, arī pa daļai bojātas, bet pašas alas ir interesantas, jo vienas no garākajām Latvijā un galvenās ejas garums ir 47 m, bet alu sienās iegravētas senās maģiskās zīmes un visvecākais datētais ieraksts ir no 1664. gada.

Pasēdējām autostāvlaukumā pie kafijas tases un tad braucām tālāk, jo pa ceļam bija jāpiestāj pie mājas, kas ir mūsu iemīļotā aktiera Andra Buļā senču mītne. Žēl, ka pats Andris bija aizņemts Skolēnu dziesmu un deju svētkos, jo tajos piedalījās dēls Markus, citādi mūsu ekskursijas nobeigums būtu izvērties pavisam atraktīvs, jo Andris ir ļoti atsaucīgs cilvēks.

Turpinot ceļu mājup pa Tallinas šoseju, piestājam jūras krastā un izbaudījām jūras gaisu, vēja brāzmas, rietošās saules starus. Gandarītas par redzēto un izjusto, šoferīša Jura Garanča vadībā atgriezāmies Garkalnē.

Izsakām pateicību Garkalnes skolas direktoram Laimnesim Bruģim par atbalstu transporta nodrošināšanā.

J. Jaunsudrabiņa piemiņas istabas pārzine
 Brigita Taučkele

„Sprundas”